

assist officers use less non-lethal and lethal force. Although there hasn't been any in-depth research on the long-term use of the material by police officers, it can be difficult to assess the efficacy of existing conflict and de-escalation communication training programs. Law enforcement and civilian officials have also voiced opposition, arguing that changing how police is carried out may make the job much riskier for personnel. Any training program created for police officers could be made or broken by engaging qualified communication professionals who are familiar with the field of law enforcement [2].

To sum up, the United States fast changing society as a result of multiculturalism necessitates that law enforcement take on the role of community issue solvers. Therefore, these modern demands must be reflected in the law enforcement officer training program. Officers should now be required to complete academy instruction with a focus on critical thinking and interpersonal communication skills in order to increase community and officer safety. For all ongoing law enforcement certification requirements, annual education requirements that emphasize problem solving should be mandatory. Through the already established Community Oriented Policing strategy, this new curriculum may be created, made available, and promoted in collaboration with educational institutions.

References:

1. Sereni-Massinger, C., WoodImproving, T. Law Enforcement Cross Cultural Competencies through Continued Education. Journal of Education and Learning. Vol. 5, No. 2. 2016. P. 258-264.
2. Zheng, D. Conflict communication in law enforcement. 2021. Available at: <https://cornerstone.lib.mnsu.edu/etds/1106/>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-281-7-101>

Погоріла А. І.

кандидат педагогічних наук,

*доцент кафедри практики англійської мови і методики її навчання,
Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка*

ЕВФЕМІЗМИ У АНГЛОМОВНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Актуальність роботи зумовлена сучасними соціально-політичними процесами англomовної лінгвокультури, у яких політкоректна мова

політичного дискурсу посідає центральне місце. Потреба у вивченні характеристик евфемізмів у політичному дискурсі також зумовлена можливістю їх використання як засобів впливу на суспільну свідомість та спотворення сприйняття інформації.

Мета дослідження полягає у виявленні функціональних аспектів евфемізмів у політичному дискурсі.

Невід'ємною частиною лексичного складу мови є евфемізми, які відображають мовленнєві явища в лінгвістичному та історичному розвитку. Суспільне життя нерозривно пов'язане із політичною діяльністю, оскільки відображає явища суспільного буття, які потребують прихованого змісту, з метою попередження конфліктів, уникнення грубих та невічливих висловлювань тощо. За твердженням Ю. Швечкової, «політичні евфемізми є одним з найкращих інструментів реалізації комунікативних стратегій і тактик. Адже саме завдяки ним можливо максимально уникнути будь-якої дискримінації, забезпечити ефективну мовленнєву співпрацю учасників комунікативного акту, врегулювати суперечки, вплинути на думку суспільства» (3, с. 129).

У кожному суспільстві існують етичні норми та правила, яких потрібно дотримуватися, саме тому людина має остерігатися вживання певних виразів та мовних висловлювань, адже вони можуть образити адресата. Використання евфемізмів пов'язане з бажанням уникнення грубих та непристойних висловів, які не допускаються встановленими порядками та нормами поведінки суспільства.

Американські мовознавці Девід та Роджер Джонсон окреслюють поняття «політичний дискурс» як «формальний обмін аргументованими думками щодо вибору аргументованих варіантів за допомогою яких вирішиться соціальна проблема» (4, с. 317). Дослідження політичного дискурсу не обмежується аналізом особливостей політичних текстів, дебатів. Дослідників цікавлять мовні засоби за допомогою яких політики впливають на думку громадськості та здійснюють контроль над нею. Розділяємо бачення О. Герус, що «в межах англомовного політичного дискурсу текст політичної промови – найефективніший вид публічного виступу серед інших жанрів (урядові обговорення, парламентські дебати, створення партійних програм тощо)» (1, с. 32). Промову дослідники вважають інструментом для повідомлення та поширення інформації політичним діячем з метою отримання підтримки у адресата і, здійснюється за допомогою маніпуляцій, а саме широкого використання евфемізмів.

Політичні евфемізми у науковій літературі дослідниками окреслюються маскувальною функцією, яка ретушує реальність до невпізнання, що, відповідно спотворює дійсність. Соціальний устрій

суспільства, моральні норми, накладають обмеження на використання певних слів та словосполучень, які можуть нести образливе чи принижуюче значення, тому мовець здійснює евфемістичну заміну, щоб толерантно донести думку до адресата. Промови політичних діячів рясніють евфемістичними висловлюваннями спрямованими на позитивне, некритичне сприйняття аудиторією адресатів.

Серед розмаїття класифікацій функцій евфемізмів складно обрати лише одну з них під час здійснення дослідження. Дотримуємося класифікації В. Великороди, яка виокремлює елевативну, конспіративну, дистортивну, вуалітивну, кооперативну та превентивну функції.

Досліджено, що явище евфемії є поширеним у мові політиків, оскільки як результат вторинної номінації евфемізм може створювати новий покращений смисл і завуалювати будь-яке негативне явище та може бути одним із засобів маніпулювання свідомістю.

Суспільне призначення політичного дискурсу полягає в тому, щоб навіяти адресатам необхідність «політично правильних» дій та оцінок. Тобто, метою політичного дискурсу є не опис, а створення ґрунту для переконання адресатів, спонукання до дії. Мова політичного дискурсу насичена символами, а успіх і ефективність визначається тим, наскільки ці символи співзвучні з масовою свідомістю (2, с. 57). Тобто мова є основним засобом політичних лідерів, вони направляють мислення слухачів у потрібне для них русло та підводять адресатів до потрібного їм висновку. Політики ретельно працюють над своєю мовою, адже тривалість їхнього служіння народу залежить від їхнього вміння переконувати людей в тому, що вони надають велику послугу для них та ще й працюють на волонтерських засадах. Мова – це не тільки засіб спілкування, а й засіб насадження ідеології, створення ілюзій, засіб впливу та маніпуляції.

Політичний дискурс, поряд із рекламним, найбільш придатний для того, щоб прикрашати дійсність і приховувати справжній стан справ, оскільки ті комунікативні завдання, які стоять перед політиками, неможливо вирішити, використовуючи лише прямі номінації, без натяків, недомовленостей, завуалювання. Основна мета адресанта при евфемізації свого мовлення в політичних і соціальних відносинах – це прагнення уникати комунікативних конфліктів і невдач, не створювати у співрозмовника відчуття комунікативного дискомфорту.

Отже, до політичного дискурсу можна зарахувати публічні виступи політиків, заяви політиків, політичних оглядачів та коментаторів, публікації у ЗМІ, матеріали спеціалізованих видань, що мають справу з різними аспектами політики. Враховується, перш за все, те, що

основною функцією політичного дискурсу є функція впливу за допомогою мовлення, а лінгвістів цікавить те, які мовні та мовленнєві засоби використовуються для нав'язування політичних уявлень. Самою своєю суттю політичний дискурс є когнітивним, тобто таким, що має справу з передачею знань, з оперуванням знаннями особливого роду і, головне, зі створенням нових знань. Саме тому явище евфемії є таким поширеним у мові політиків, адже евфемізм як результат вторинної номінації може створювати новий покращений смисл. Для будь-якого політика є необхідним правильно розташувати, компоновати мовні одиниці, отож політичні евфемізми відіграють вагомую роль у правильному конструюванні політичного мовлення відповідно до прагматичних настанов комунікації.

Висновки: дана розвідка засвідчила, що евфемізми у політичному дискурсі володіють значним функціонально-прагматичним потенціалом. Їхнє використання допомагає уникнути непорозумінь. Використовуючи їх у мовленні, мовець може толерантно уникнути конфліктні ситуації та ефективно вести масову комунікацію.

Список використаних джерел:

1. Герус О.С., Кулик А.В. Особливості функціонування евфемізмів та сленгізмів у сучасному англomовному дискурсі. Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації. 2018. Том 29(68). N 4. С. 31–36.
2. Петренко І. І. Політичний дискурс: зміст, особливості, функції. Вісник Київського національного університету імені Т. Шевченка. К., 2010. № 100. С. 54–57.
3. Швечкова Ю. Політичні евфемізми як засіб реалізації комунікативних стратегій і тактик у політичному дискурсі (на матеріалі промов Терези Мей). Актуальні питання гуманітарних наук. Вип. 35, том 6, 2021. С. 129–133.
4. Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (2000). Civil political discourse in a democracy: The contribution of psychology. *Peace and Conflict: Journal of Peace Psychology*, 6(4), 291–317. https://doi.org/10.1207/S15327949PAC0604_01(дата звернення: 14.09.2022).